

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงมาตรการในการเพิกถอนสิทธิในที่ดินที่ถูกทอดทิ้งไม่ทำประโยชน์หรือปล่อยให้เป็นที่ดินรกร้างว่างเปล่า เนื่องจากปัจจุบันการถือสิทธิในที่ดินในประเทศไทยเป็นไปอย่างเสรี โดยมุ่งหวังให้เกิดการเข้าทำประโยชน์ในที่ดินอย่างเต็มที่ อันจะนำความเจริญก้าวหน้ามาสู่เศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ แต่ทั้งนี้สิทธิในที่ดินย่อมก่อให้เกิดหน้าที่ทางสังคมที่จะผูกพันต่อการเข้าทำประโยชน์ในที่ดินที่ตนเป็นเจ้าของ เพราะหากปล่อยให้มีการครอบครองที่ดินโดยไม่มีการควบคุมการทำประโยชน์ในที่ดินแล้ว ย่อมทำให้เกิดปัญหาการทอดทิ้งไม่ทำประโยชน์ในที่ดิน อันจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ ซึ่งมาตรการในการควบคุมการทำประโยชน์ในที่ดิน ได้แก่ มาตรการในการเพิกถอนสิทธิในที่ดินที่ถูกทอดทิ้งไม่ทำประโยชน์หรือปล่อยให้เป็นที่ดินรกร้างว่างเปล่า ตามมาตรา 6 แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ.2497

จากการศึกษาวิจัยพบว่า มาตรการในการเพิกถอนสิทธิในที่ดินที่ถูกทอดทิ้งไม่ทำประโยชน์หรือปล่อยให้เป็นที่ดินรกร้างว่างเปล่า ประสบปัญหาทางด้านการใช้บังคับกฎหมายและการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ ทำให้มาตรการในการเพิกถอนสิทธิในที่ดินที่ถูกทอดทิ้งไม่ทำประโยชน์ไม่อาจบรรลุวัตถุประสงค์แห่งกฎหมายได้ อีกทั้งเมื่อได้ศึกษาเปรียบเทียบกับมาตรการทางกฎหมายในการดำเนินการกับที่ดินที่ถูกทอดทิ้งไม่ทำประโยชน์ของต่างประเทศและการดำเนินการจำกัดสิทธิในที่ดินในประการอื่นๆ ในประเทศไทย พบว่ามาตรการในการเพิกถอนสิทธิในที่ดินที่ถูกทอดทิ้งไม่ทำประโยชน์ เป็นการจำกัดสิทธิในทรัพย์สินของบุคคลที่อาจมีความขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญ

ผู้เขียนเสนอแนะว่า เพื่อเป็นการพัฒนาระบบการกระจายสิทธิในที่ดินและควบคุมการทำประโยชน์ในที่ดินมิให้มีการทอดทิ้งไม่ทำประโยชน์หรือปล่อยให้เป็นที่ดินรกร้างว่างเปล่า ให้มีประสิทธิภาพและเกิดความเป็นธรรมมากยิ่งขึ้น จึงควรใช้มาตรการทางภาษี มาเป็นเครื่องมือในการควบคุมการทำประโยชน์ในที่ดิน โดยเสนอให้มีการจัดเก็บภาษีที่ดินรกร้างว่างเปล่าในอัตราก้าวหน้าและควบคุมปริมาณสิทธิในที่ดินตามประเภทของการใช้ประโยชน์ในที่ดิน โดยใช้ภาษีเป็นเครื่องมือในการควบคุม ส่วนมาตรการในการเพิกถอนสิทธิในที่ดินที่ถูกทอดทิ้งไม่ทำประโยชน์จะถูกบังคับใช้ในกรณีที่จำเป็นเท่านั้น โดยจะกำหนดพื้นที่ที่จะดำเนินการเพิกถอนสิทธิในที่ดินที่ถูกทอดทิ้งไม่ทำประโยชน์ไว้เป็นการเฉพาะตามความเหมาะสมของสภาพพื้นที่ และแก้ไขระยะเวลาในการทอดทิ้งไม่ทำประโยชน์ให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะมอบหมายให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการตรวจสอบการทำประโยชน์ในที่ดินและใช้มาตรการในการบังคับให้เจ้าของที่ดินจำหน่ายจ่ายโอนที่ดินที่ถูกทอดทิ้งไม่ทำประโยชน์ภายในเวลาที่กำหนด ให้เป็นมาตรการใน

การดำเนินการกับที่ดินที่ถูกทอดทิ้งไม่ทำประโยชน์หรือปล่อยให้เป็นที่ดินรกร้างว่างเปล่า ผู้เขียน
หวังว่าข้อเสนอแนะดังกล่าว จะช่วยเป็นการส่งเสริมให้เกิดการทำประโยชน์ในที่ดินและเป็นการ
แก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการทอดทิ้งไม่ทำประโยชน์ในที่ดินให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น